

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: B. F., nar. X, státní příslušnosti X, trvale bytem X, X
Právně zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem
Jugoslávská 856/2, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 1. 3. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2022, č. j. OAM-789/ZA-ZA11-ZA17-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2022, č. j. OAM-789/ZA-ZA11-ZA17-2020 se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho právního zástupce Mgr. Dalibora Lípy, advokáta 6 800 Kč na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobce jako důvod podání žádosti o azyl uvedl, že byl opakovaně zadržen policií z důvodu dobrovolnické práce pro stranu HDP. Odmítá vykonat povinnou základní vojenskou službu, již dostal povolávací rozkaz a byla mu udělena pokuta za jeho nevyslyšení, kterou odmítá zaplatit. Měl zákaz vycestování od soudu do doby, než vykoná základní vojenskou službu, opakovaně jej doma hledala policie. Poté, co odmítl policií nabízenou spolupráci, mu bylo vyhrožováno zabitím, následně doplnil, že byl mučen elektrickým proudem. Považuje za neúnosnou situaci Kurdů v Turecku a vyjádřil odpor k tureckému státu. Žalovaný neshledal jeho opakované výpovědi hodnověrnými, s tím, že není přítomna snaha žalobce svůj azylový příběh dostatečně rozkrýt, jeho promluvy jsou zmatečné, nesouvislé, vnitřně nesmyslné, vyznačují se vy kalkulovaností a taktizováním, opakovaně přidával další dějové linie, o nichž neměl do té doby důvod nehovořit. Fotografie uložené na nosiči dat, jež žalobce předložil k důkazu, neprokazují tvrzený azylový příběh žalobce. Žalobce je sympatizantem strany HDP, jež je v Turecku legální politickou silou s masovou členskou základnou a miliony sympatizantů a celkový popis faktů ohledně působení pro tuto stranu vzbuzuje nevěrohodnost. Žalobce tak nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Povinnost účastnit se základní vojenské služby či nastoupit do armády a absolvovat výcvik, pokud je zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženské vyznání, nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany tureckých státních orgánů a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí. Podmínky výkonu vojenské služby v Turecku nejsou nastaveny diskriminačně či za účelem někoho pronásledovat či poškodit. Žalovaný se v rozhodnutí dále zabýval samotným postavením Kurdů v Turecku s tím, že toto je odlišné dle místa a oblasti, v níž žijí, avšak i přes jisté napětí a diskriminaci nelze hovořit o jejich pronásledování či hrozbě vážné újmy. Žalovaný se dále zabýval obecnou situací žadatele o azyl po návratu do Turecka, přičemž tito, dle zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, po návratu do své vlasti z dlouhodobých pobytů nečelí žádným obtížím. V případě žalobce nebyl pro případ návratu do vlasti shledán odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl mu proto nebyl udělen. V ČR nebyl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu.

2. Žalovaný se v souvislosti s možností udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku i zdravotnímu stavu. Žalobce se jeho udělení výslovně nedomáhal a žalovaný neshledal důvod zvláštního zřetele hodný pro jeho udělení.
3. Žalovaný se v souvislosti s možností udělení doplňkové ochrany zabýval existencí hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu a dospěl k závěru, že tato není reálná, skutečná a bezprostředně existující. Obavy žalobce z povolání k výkonu základní vojenské služby v turecké armádě, jež je zkrácena na 6 měsíců, žalovaný s ohledem na informace o podmínkách jejího výkonu nepovažuje za vážnou újmu pro žalobce. V zemi původu žalobce neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce do jeho vlasti není v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V ČR nebyla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Žalovaný proto neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany ani pro udělení doplňkové ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

II.

Žaloba

4. Dne 1. 3. 2022 podal žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu, kterou odůvodnil tím, že rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu, žalovaný postupoval v příkrém rozporu s § 3 správního řádu, v rozporu s § 52 správního řádu neprovedl navrhované důkazy, což vedlo k nedostatečně zjištěnému stavu a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalobci nebyla dána možnost plně se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno. Byly zcela nedostatečně posouzeny jednotlivé důvody pro udělení azylu a nebyly odůvodněny přijaté závěry, nebyly zohledněny shromážděné podklady, žalovaný zlehčoval informace uvedené žalobcem v rámci pohovorů. Žalovaný bagatelizoval relevanci výpovědí žalobce a jeho situaci v zemi původu a bez dostatečného odůvodnění zpochybňoval jeho výpověď přesto, že dokumenty tvrdí opak. Žalovaný své závěry podporuje pouze dohady a spekulacemi, nikoli důkazy. Ohledně důvodů pro poskytnutí humanitárního azylu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správně nebyla posouzena ani důvodnosti doplňkové ochrany, když žalobci hrozí v zemi původu zcela reálné nebezpečí, že bude mučen či omezen na svobodě. V té souvislosti shromážděné podklady žalovaný zcela ignoroval.
5. Žaloba byla doplněna podáním ze dne 2. 3. 2022, v němž žalobce uvedl, že žalovaný zcela ignoroval skutečný stav věci, zcela dezinterpretoval provedené pohovory, snaží se je pomocí nepodložených a nepřezkoumatelných tvrzení zpochybňovat. Výpověď žalobce nehodnotí jako celek v kontextu se situací zejména politicky aktivních Kurdů a dalšími podklady, nezabývá se jimi. Žalobce si ve svých výpovědích nijak neodporuje, pouze je nadále rozšířil o všechny azylově relevantní skutečnosti, což může činit až do konce azylového řízení. Ke své situaci v Turecku se zprvu nevyjádřil obsírně, neboť vzhledem k prožitým útrapám a zkušenostem se státním aparátem a jeho ozbrojenými složkami má problém se souvisle vyjadřovat před oficiálními orgány, pravděpodobně trpí posttraumatickou stresovou poruchou. Žalovaný dále pochybil, neprovedl-li důkaz výsledkem jeho strýce, což mělo za následek nedostatečně zjištěný skutečný stav věci. Odůvodnění, proč nebyl výslech strýce proveden, je zcela nepřezkoumatelné, žalovaný zpochybňuje věrohodnost uvedeného svědka, diskredituje jej. Žalovaný dále pochybil, když nedal žalobci možnost vyjádřit se ke kompletnímu shromážděnému spisovému materiálu. Poté, co se žalobce dne 12. 11. 2021 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, bylo do spisu zařazeno čestné prohlášení strýce žalobce, správní orgán jej zahrnul mezi podklady pro vydání rozhodnutí, avšak žalobce s jeho existencí opomněl seznámit, čímž mu upřel právo vyjádřit se k němu. Žalovaný dále zcela nedostatečně odůvodnil a vyhodnotil splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť je zřejmé, že žalobce byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, konkrétně za sympatizantství, dobrovolnictví a podporu strany HDP a pro domnělou podporu strany PKK a verbování jejích členů. Je zřejmé, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti a pro zastávání určitých politických názorů vycházejících i z informací ze země původu, kde bylo v poslední době neoprávněně zatčeno a odsouzeno k odnětí svobody několik jeho známých a kolegů, kteří se nacházeli v identické situaci jako on s tím rozdílem, že jemu se podařilo vycestovat do ČR.
6. Žalovaný dostatečně neodůvodnil nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany a hodnotil je v rozporu se skutečným stavem. Vzhledem k tomu, že příkoří se na žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

dopouštěla státní moc, je zřejmé že nemůže najít účinnou ochranu před svou perzekucí u orgánů státní správy, což vyplývá z podkladů o zemi původu shromážděných správním orgánem i ze zpráv lidskoprávních organizací doložených žalobcem. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za zcela nedostatečně odůvodněné, nepřezkoumatelné, není dostatečně odůvodněno, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s jednotlivými podklady pro vydání rozhodnutí, proč nevyslechl strýce žalobce a nepřezkoumatelný je i způsob, kterým se žalobce vypořádal se skutečnostmi tvrzenými strýcem. Z těchto důvodů navrhl, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

7. Žalobce zároveň k podání přiložil předvolání k trestnímu soudu v Ankaře s tím, že z něj vyplývá jeho možné pronásledování. Z předvolání vyplývá, že žalobce je k soudu předvolán jako svědek, avšak není zřejmé, co je předmětem řízení a proti komu je vedeno.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření ze dne 10. 3. 2022 žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Uvedl, že se žalobce snaží v žalobě relativizovat svoji neucelenou, logicky vnitřně rozpornou a nevěrohodnou výpověď s tím, že žalovanému dává za vinu účelovou dezinterpretaci své výpovědi. Tvrzení žalobce o tom, že si ve svých výpovědích nijak neodporuje, se zcela míjí s realitou. V té souvislosti konkrétně poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce a tvrzeních jeho strýce a dále na nepravdivá tvrzení strýce žalobce.

IV.

Správní spis

9. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska „Turecko: Základní vojenská služba červenec 2019 z 15. 6. 2020, z níž vyplývá, že v Turecku je základní vojenskou službu povinen vykonat každý turecký muž, který v daném roce od 1. ledna dovrší věku dvaceti let do roku, v němž od 1. ledna dovrší 41 let. Ve chvíli, kdy vojenské autority dojdou k závěru, že se dotýčný vyhýbá výkonu základní vojenské služby, jsou jeho osobní údaje přeposlány policii nebo četnictvu, ti se snaží dotýčného nalézt a zadržet. Po zadržení bývá dotýčný převezen do vojenské odvodové kanceláře, kde případně zaplatí pokutu za daný delikt a následně je odveden. Turecko neuznává odmítnutí výkonu základní vojenské služby z důvodu námitek svědomí, na toho, kdo odmítá nastoupit do výkonu základní vojenské služby z důvodu námitek svědomí, se pohlíží jako na osobu odpírající vykonat základní vojenskou službu. Podle zveřejněných zpráv se někteří branci setkali s týráním, tělesným zneužíváním a mučením, v některých případech takové zacházení skončilo brancovou sebevraždou. Jsou zmíněna i napadení kurdsky mluvících vojáků související s jejich národností. Turecká legislativa však nedělá žádné rozdíly mezi osobami pocházejícími z různých etnik, neexistují žádná nařízení, podle kterých by turečtí Kurdové sloužící v armádě byli nasazováni do bojů proti tureckým Kurdům. Armáda před několika lety zastavila nasazování vojáků vykonávajících základní vojenskou službu do ozbrojených konfliktů. Vojenské operace vykonávají vojáci z povolání. Výjimky z výkonu základní vojenské služby dopadají na případy nemocných osob, osob s handicapem či osob, jejichž bratr zahynul ve vojenské službě v důsledku válečného násilí či v případě, že je dotýčný homosexuál. O odklad výkonu základní

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

vojenské služby mohou požádat např. osoby pracující v zahraničí. Odepření výkonu základní vojenské služby je v Turecku považováno za trestný čin, neexistuje možnost náhradní vojenské služby. V současné době není osobám vyhýbajícím se základní vojenské službě odnímána osobní svoboda a jsou jim ukládány pokuty, i když ze zákona možnost zadržení a zbavení osobní svobody existuje.

10. Podkladem pro rozhodnutí byly následující zprávy Ministerstva vnitra ČR: „Turecko Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, říjen 2019 ze dne 24. 3. 2020“, z níž vyplývá, že může docházet k diskriminaci Kurdů z hlediska přístupu k zaměstnání, vojenská služba je pro Kurdy náročnější, neslouží jejich zájmům. Zároveň je v parlamentu mnoho kurdských poslanců, muži kurdského původu zastávají i vysoké vládní funkce. Dle jiného názoru, je ten, kdo sympatizuje s kurdskou etnickou příslušností a identitou, diskriminován. Dalším podkladem byla zpráva „Turecko Informace Ministerstva vnitra Velké Británie Základní informace o zemi“ ze dne 30. 9. 2019, „Turecko, zákon č. 1111, ze dne 21. 6. 1927 ve znění zákona č. 7146 ze dne 26. 7. 2018 Zákon o vojenské službě“ z 20. 11. 2018, „Turecko Rakouské centrum pro výzkum a dokumentaci o zemích původu a azylu srpen 2020,“ ze dne 22. 9. 2020, zpráva „Turecko Mezinárodní organizace pro migraci, Přehled údajů o zemi za rok 2020 ze dne 25. 3. 2021, zpráva „Turecko Informace OAP, 19. 5. 2021 Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav květen 2021 ze dne 19. 5. 2021. Ze zprávy „Turecko Zpráva BBC Monitoring 26. 6. 2019“ ze dne 25. 3. 2020 vyplývá, že doba povinné vojenské služby byla zkrácena z 12 měsíců na šest měsíců. Dalším podkladem byla zpráva „Turecko- Sýrie, Informace OAMP, 20. 4. 2020, Operace Olivová ratolest, Operace Pramen míru, Situace na turecké straně hranice“ z 20. 4. 2020, zpráva „Turecko, Zákon č. 7146 ze dne 26. 7. 2018 o provedení změn v zákoně o vojenské službě a v některých dalších zákonech“ mj. upravující podmínky umožnění vyplacení se z vojenské služby. Dalším podkladem pro rozhodnutí žalovaného byla zpráva Ministerstva vnitra ČR „Turecko, Informace MZV ČR, č. j. 126189-7/2020-LPTP ze dne 13. 11. 2020 k č. j. MV-146877-1/OAM-2020 Turečtí občané kurdského původu ze dne 25. 11. 2020“. Z ní vyplývá, že k diskriminaci Kurdů na pracovním trhu může docházet zejména v soukromém sektoru, účinná obecná protidiskriminační legislativa neexistuje a případná obrana soudní cestou by narážela na vrcholně obtížné dokazování motivu žalobcem. Kurdskou identitu s jistotou neprozrazuje jméno ani příjmení, vzhled, ani původ z určité části Turecka ani jazykový projev. Lidová demokratická strana (HDP) se jako jediná otevřeně profiluje jako prokurdská a stává se terčem četných šikanozních opatření ze strany režimu včetně účelových trestních stíhání svých čelných představitelů. Osoby s částečně či zcela kurdským původem jsou i v současnosti hojně zastoupeny mezi podnikateli, úředníky, i např. známými umělci, sportovci, vrcholnými politiky.
11. Žalobce při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 20. 11. 2020 popsal, že do ČR přicestoval ilegálně. V Turecku byl v únoru 2019 odvezen na policejní stanici, kde strávil tři dny poté, co auto, v němž jel, zastavila policie a našla v něm brožury strany HDP. Při výsleších dostal facku či na něj byla vychrtnuta studená voda v případech, kdy se nelíbila jeho odpověď. Byla mu nabídnuta spolupráce, policie se jej opakovaně dotazovala na teroristickou skupinu PKK. Proběhlo soudní jednání, při němž se řešila jeho aktivita pro stranu HDP a to, že se vyhýbá výkonu základní vojenské služby, když nevyslyšel povolávací rozkaz. Jako trest mu byla uložena pokuta a povinnost každý týden se hlásit na

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

policejní stanici. Odmítá sloužit státu, který jej omezuje na svobodě, navíc jako Kurd by to měl na vojně těžké. V případě návratu do Turecka by byl ohrožen na životě, neboť by na vojnu jít musel, soud mu nařídil zákaz vycestování z důvodu nutnosti vykonat povinnou vojenskou službu. Uvedl, že sdělil všechny důvody, pro něž žádá o mezinárodní ochranu.

12. Oproti tomu při dalším výslechu provedeném téhož dne žalobce uvedl, že měl z Turecka zakázáno vycestovat z politických důvodů. V minulosti byl přistižen při demonstraci za stranu HDP, již policie vyhodnotila jako nelegální. Nově uvedl, že byl vydán příkaz k jeho zadržení. Dokumentace související s jeho politickou činností zůstala v kamionu, jímž se ilegálně přepravoval z Turecka. Na území ČR má pouze strýce, přičemž navrhl, aby byl proveden jeho výslech, neboť je mu dobře známa žalobcova neřešitelná situace v zemi původu, jeho politické angažování, postoje a hrozby, jímž musí v domovské zemi čelit, stejně tak jako je mu známa aktuální situace v zemi původu a postup vůči Kurdům.
13. Čestné prohlášení O. B. (strýce žalobce) ze dne 26. 1. 2020 obsahuje žalobcem neuvedená tvrzení o údajné politické aktivitě žalobce, za niž mu v zemi původu hrozí pronásledování a dlouhé vězení. Dále uvádí, že celá rodina synovce je v Turecku vedena jako politicky nespolehlivá s protirežimní historií a všem členům rodiny, kteří odešli do Evropy, včetně jeho, byl následně udělen azyl. Sdělil zároveň výhrady k postupu žalovaného, který neprovedl jeho výslech, ačkoli by mohl podpořit a doplnit výpověď žalobce, na němž se silně podepsalo mučení a výslechy, v důsledku čehož je žalobce velmi uzavřený a nedůvěřivý vůči policejním složkám. Žalobce sice přicestoval na území ČR neoprávněně, avšak proto, že pas vzhledem ke své politické nespolehlivosti neměl k dispozici a měl zákaz opustit Turecko.
14. Dne 30. 6. 2021 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor, při němž uvedl, že dříve nevypovídal úplně z důvodu obav, jak bude řízení probíhat. Poslední tři měsíce před jeho odchodem z Turecka se policie vyptávala jeho otce a strýce na žalobce, kde se nachází. V Turecku je právně zastoupen advokátkou, jež pracuje pro stranu HDP, od doby příjezdu do ČR s ní nemluvil. Žalobce dále zmínil, že mu domů přišel divný dopis, v němž bylo uvedeno, že mu nic nehrozí a může se v klidu vrátit domů, o dopisu ví víc jeho strýc. Žalobce strýci během pohovoru za účelem bližšího zjištění těchto skutečností zavolal, sdělil, přičemž tento mu sdělil, že žádný takový dopis neexistuje. Při dotazu žalovaného na důvod, proč žádá o mezinárodní ochranu, žalobce uvedl, že se v Turecku děje Kurdům bezpráví, členové strany HDP čelí neustálé šikaně a dále se vyjádřil k situaci v roce 1994, kdy se jeho rodina odstěhovala do Ankary, neboť ji vyhnala armáda. Právnička jej zastupovala v souvislosti s tím, že jej policie zadržela v automobilu. Celkem byl policií zadržen třikrát, jednou v autě, i s kamarády na tři dny a poté ještě dvakrát, dva či tři roky předtím. Byl již dvakrát pokutován, neboť se vyhýbal základní vojenské službě, byla mu nařízena probace. Při jednom zadržení mu byl zlomen policisty nos, tito mu, jakožto sympatizantovi strany HDP, nabízeli spolupráci. Až po předeštění tvrzení strýce, že byl v Turecku mučen tajnou policií elektrickým proudem, toto žalobce potvrdil s tím, že k tomuto mučení došlo při všech třech zadrženích. Následně však žalobce uvedl, že elektrošoky mučen nebyl, v jednom případě dostal jednu ránu elektrickým obuškem. Vzápětí uvedl, že si vzpomíná, že byl mučen elektrošoky při jeho posledním zadržení, kdy mu byly dány diody do pravého boku. Následně uvedl, že mu byly diody dány na hrudník a záda, mučení probíhalo jednu až dvě hodiny. Nepamatuje si, na jaké policejní stanici se to

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

stalo. Když bylo žalobci předestřeno, že při posledním výslechu uvedl, že se třetí zadržení odehrálo před soudem, začal se žalobce vyjadřovat tak nejasně, že jeho vyjádření proto nebylo možno tlumočit. Žalobce si nevzpomněl na jméno soudce ani státního zástupce. K dotazu, proč by měl být v zemi původu zabit, uvedl, že k tomu postačuje být sympatizantem HDP. K důvodu, proč by měl být vězněn, uvedl, že např. z důvodu, že nechtěl spolupracovat s policií či že byl sympatizant HDP. Uvedl, že neví, proč jej soudce odsoudil k šestiměsíční probaci, rozsudek nečetl, neví, čím soudce své rozhodnutí odůvodnil. K dotazu, zda má problém s pamětí, žalobce uvedl, že měl v dětství nějaké nemoci a alergie, což mohlo mít dopad na jeho paměť.

15. V souvislosti s žádostí žalobce o tlumočení jeho výpovědi z kurdského jazyka byl se žalobcem proveden dne 9. 8. 2021 další doplňující pohovor. Tento nově uvedl, že byl v roce 2018 při chůzi na ulici na dva dny zadržen, policie po něm chtěla za odměnu poskytnutí informací o straně HDP, což odmítl. Uvedl, že nedávno byl v Turecku na tržišti policií napaden jeho starší bratr. Žalobce nebyl schopen přesně časově zařadit, kdy došlo k jeho zadržení policií. Při dotazu na prostředky, jimiž byl vyslýchán, žalobce mučení nezminil, toto uvedl až poté, co mu bylo předestřeno, že při předchozím výslechu uvedl, že byl při zadržení mučen. Uvedl, že do strany HDP nevstoupil, neboť na to neměl čas, byl však v jejich mládežnické organizaci. Dále uvedl, že po jeho napadení a mučení policisty vyhledal lékaře, bylo mu řečeno, že má v uchu krev.
16. Na žádost žalobce mu byla při příležitosti seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany poskytnuta lhůta na vyjádření se k nim do 26. 11. 2021. V přehledu těchto podkladů rozhodnutí absentuje Čestné prohlášení – vyjádření k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění sepsané strýcem žalobce O. B. dne 26. 1. 2020, jež tvořilo přílohu podání žalobce ze dne 5. 3. 2021 a žalobci byl proto jeho obsah znám.
17. Dne 24. 11. 2021 bylo žalovanému doručeno Čestné prohlášení strýce žalobce ze dne 19. 11. 2021, v němž potvrdil, že žalobce byl v Turecku pronásledován pro své politické postoje a otevřenou podporu kurdské strany HDP, byl opakovaně zadržen, bylo mu vyhrožováno a byl viněn z činů, jež nespáchal, a v rámci zadržení byl fyzicky i psychicky týrán, hrozilo mu minimálně dlouhodobé věznění či další nelidské zacházení. Strýc uvedl, že tyto skutečnosti ví od žalobce a od jeho otce a dále z osobní znalosti prostředí a dalších zdrojů. Dále uvedl, že jeho bratr, tedy otec žalobce byl v poslední době dvakrát na policii u výslechu ohledně žalobce a policií mu bylo vyhrožováno a požadováno, aby sdělil místo žalobcova současného pobytu. Dva blízcí spolupracovníci a přátelé žalobce byli nyní odsouzeni za tvrzenou vykonstruovanou podporu zakázaných kurdských hnutí na 5 a 8,5 roku, dřívější advokátka žalobce spolupracující se stranou HDP byla bez zákonných důvodů vzata do vazby a žalobce by v případě návratu do Turecka čekal stejný osud, byl by minimálně ohrožen na osobní svobodě, ale dost možná i na životě. Opětovně navrhl, aby byl proveden jeho svědecký výslech.
18. Dne 29. 11. 2021 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí obsahující návrh na doplnění dokazování výslechem jeho strýce, s tím, že tento má povědomí o skutečnostech týkajících se příjezdu žalobce do ČR, jeho předchozí i obecné situaci v Turecku i jeho rodiny. Uvedl, že byla uvalena vazba na jeho advokátku, jež byla zadržena, a uvedl, že dva jeho blízcí přátelé a spolupracovníci, kteří byli v obdobné

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

situaci jako on, byli odsouzeni na 6 a 8, roku odnětí svobody v souvislosti s vykonstruovaným obviněním, přičemž stejný osud by zcela bezprostředně hrozil v případě nuceného návratu do Turecka i jemu. Toto podání žalobce následně doplnil dne 16. 12. 2021, kdy žalovaného požádal o doplnění dokazování aktuálními zprávami lidskoprávních organizací, jež k podání přiložil.

IV.

Posouzení věci soudem

19. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
20. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

V.

Rozhodnutí soudu

21. Žaloba je důvodná.
22. Soud posoudil napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí přezkoumatelné a je z něj zřejmé, jak žalovaný rozhodl a proč tak učinil. Soud se se závěry žalovaného částečně ztotožňuje.
23. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o tom, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu neuděluje.
24. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
25. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“
26. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
27. Dle § 14a zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonávání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, či vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

28. Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“
29. Soud se zabýval zejména otázkou, zda existují důvody svědčící pro udělení azylu či doplňkové ochrany žalobci a zda je v té souvislosti závěr učiněný žalovaným v napadeném rozhodnutí správný.
30. Pokud žalobce uvádí, že žalovaným nebyl v řízení zjištěn aktuální skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochyby, pak je třeba zdůraznit, že břemeno tvrzení v řízení o azylu stíhá žadatele o azyl. Mezi žalobce, jakožto žadatele o mezinárodní ochranu, a žalovaného je rozloženo břemeno důkazní. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žalobce, přičemž žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, jež jeho tvrzení vyvracejí či je podporují.
31. V dané věci žalobce argumentuje zejména tím, že žalovaný naprosto ignoroval skutečný stav věci a dezinterpretoval s ním provedené pohovory za situace, kdy žalobce pravděpodobně trpí posttraumatickou stresovou poruchou a má problém o zažitých příkořích hovořit a snaží se je vytěšňovat. Dále žalovanému vytýká, že neprovedl jím navrhovaný důkaz výsledkem jeho strýce a zpochybňuje jeho věrohodnost.
32. K posouzení věrohodnosti žalobce a jeho strýce soud uvádí, že jak je zřejmé ze shora uvedeného, strýcem tvrzené mučení žalobce ani jeho pronásledování pro politické postoje, žalobce při opakovaných pohovorech se žalovaným spontánně nezmínil, ačkoli k tomu měl opakovaně příležitost. Zároveň se přitom jedná o skutečnosti, které jsou dle soudu zásadní. Došlo-li by k nim skutečně, pak soud, stejně jako žalovaný, jen obtížně hledá důvod, proč je žalobce nezmínil, když byl opakovaně vyzýván, aby sdělil skutečnosti prokazující existenci azylově relevantních skutečností a začal o nich hovořit až poté, co mu bylo předestřeno, že o nich hovořil jeho strýc. Žalobce ani přes opakovaně prováděné pohovory neuvedl, že by jeho rodina byla pronásledovaná z důvodu protirežimních aktivit. Rozhodně lze souhlasit s názorem žalobce, že může svoji výpověď rozšiřovat o azylově relevantní důvody až do konce azylového řízení. Avšak výše popsany způsob, jakým tak činí, má negativní vliv na hodnocení věrohodnosti jím tvrzeného azylového příběhu, v tomto se soud s hodnocením žalovaného ztotožňuje.
33. Vyjádření strýce, že žalobce neměl vzhledem ke své politické nespolehlivosti k dispozici cestovní pas, vyvrací vyjádření žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

ochranu dne 20. 11. 2022, kdy uvedl, že mu byl začátkem roku 2020 nově vystaven cestovní pas, který však nechal doma. Na rozdíl od strýce žalobce neuvedl, že by měl zákaz vycestovat ze země původu. Zároveň dle zjištění žalovaného není pravdivé ani tvrzení strýce, že mu byl udělen azyl.

34. Žalobce namítá, že mu žalovaný nedal možnost vyjádřit se ke kompletnímu shromážděnému spisovému materiálu, konkrétně k čestnému prohlášení strýce žalobce zaslanému žalovanému ze strýcovy iniciativy, ačkoli toto bylo zahrnuto mezi podklady pro vydání rozhodnutí, avšak žalovaný jej s existencí tohoto zásadního podkladu opomněl seznámit. Tuto námitku soud shledává důvodnou. Lze dovodit, že žalobce poukazuje na čestné prohlášení strýce ze dne 19. 11. 2021 (čl. 136 správního spisu), který v něm konstatuje nové skutečnosti uvedené výše pod bodem 16, z nichž se o některých dozvěděl přímo od otce žalobce. Toto čestné prohlášení do správního spisu došlo po dni, kdy se právní zástupce žalobce seznámil s podklady rozhodnutí. Přesto s ním, jakožto s podkladem pro rozhodnutí, který byl do spisu dodán poté, co byla žalobci dána možnost seznámit se se shromážděnými podklady rozhodnutí, avšak před vydáním rozhodnutí, nebyl žalobce seznámen, v důsledku čehož došlo k porušení jeho práva dle § 36 odst. 3 správního řádu. Možnost vyjádřit se ke shromážděným podkladům je podstatným procesním právem. V té souvislosti soud odkazuje např. na rozhodnutí ÚS III. ÚS 58/2000, v němž se ve vztahu k právu účastníka vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k jeho podkladům uvádí: *„Zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z Listiny (čl. 36 odst. 1 LPS), je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale pokud jim nevyhoví, také ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.“* Jestliže tak žalovaný neučinil, zatížil své rozhodnutí nejen vadou spočívající v porušení obecných procesních předpisů, ale současně byl takový postup v rozporu se zásadami vyjádřenými v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 LPS. K takové skutečnosti musel soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí přihlídnout a rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit.
35. Jak dále vyplývá z obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný se zabýval oběma čestnými prohlášeními strýce žalobce tedy čestným prohlášením ze dne 26. 1. 2020 (byť toto není zahrnuto do podkladů rozhodnutí) i čestným prohlášením ze dne 19. 11. 2021 i zprávami lidskoprávních organizací, tedy podklady založenými do spisu žalobcem poté, co mu byla dána možnost vyjádřit se ke shromážděnému materiálu. V rozhodnutí žalovaného však absentuje zhodnocení v čestném prohlášení i ve vyjádření žalobce nově uvedených skutečností, týkajících se toho, že otec žalobce byl údajně v poslední době dvakrát na policii u výsledku ohledně žalobce s tím, že mu bylo policií vyhrožováno a byl žádán, aby sdělil místo žalobcova současného pobytu. Strýc žalobce přitom sdělil, že tuto skutečnost mu sdělil otec žalobce (nikoli tedy žalobce). Spolu s tímto novým tvrzením se žalovaný nevypořádal ani s další strýcem i žalobcem nově sdělenou skutečností týkající se údajného odsouzení dvou osob nacházejících se v Turecku v obdobném postavení jako žalobce ani se skutečností, že byla zadržena a vzata do vazby advokátka žalobce v Turecku, přičemž nebyla učiněna zjištění ohledně důvodů těchto kroků. Z tohoto důvodu soud shledává částečně důvodnou námitku žalobce, že žalovaný nezohlednil shromážděné podklady, a

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

rozhodnutí proto shledává v této části nepřezkoumatelné. Toto konstatování však v žádném případě neznamena, že soud shledává, že nově uvedená tvrzení dokládají, že u žalobce jsou shledány důvody pro udělení azylu, nýbrž to, že žalovaný se má s nově tvrzenými skutečnostmi vypořádat. V té souvislosti soud zdůrazňuje to, co již bylo uvedeno výše, tj. že břemeno důkazní je rozloženo mezi žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného s tím, že prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žalobce, přičemž žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, jež jeho tvrzení vyvracejí či je podporují. Pokud tedy žalobce nově tvrdí výše uvedené skutečnosti, pak je v jeho zájmu, aby se neomezil na pouhá tvrzení, ale žalovanému předložil i důkazy je prokazující, zejména skutečnosti prokazující opakované výslechy otce žalobce, jejichž předmětem má být osoba žalobce.

36. Zároveň je třeba, aby bylo doplněno dokazování týkající se těchto nově uvedených tvrzení i formou výsledku strýce žalobce, za situace, kdy tento uvedl, že mu tyto nové skutečnosti sdělil i otec žalobce. Na rozdíl od předchozích návrhů žalobce na provedení výsledku jeho strýce, soud v tomto případě shledává tento návrh odůvodněným, neboť předmětem jeho výsledku by nebyly skutečnosti, jež jsou strýci známe výlučně zprostředkovaně ze sdělení žalobce. Z tohoto důvodu
37. shledal soud námitku žalobce spočívající v neprovedení výsledku jeho strýce důvodnou. Toto zároveň nic nemění na tom, že se soud ztotožňuje s výhradami, jež měl žalovaný k hodnocení důvěryhodnosti prohlášení strýce.
38. Žalobce dále uvádí, že žalovaný naprosto bagatelizuje relevanci jeho výpovědi a jeho situaci v zemi původu z důvodu národnosti a politických názorů. Dle žalobce je zřejmé, že byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, konkrétně za sympatizantství, dobrovolnictví a podporu strany HDP a tureckými orgány tvrzenou podporu strany PKK a verbování jejích členů a dále, že mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Soud tato tvrzení s ohledem na dosud shromážděné podklady nepovažuje za prokázané a ztotožňuje se s kritickým hodnocením důvěryhodnosti tvrzení žalobce a jeho strýce žalovaným a v té souvislosti plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, nicméně konečný závěr ohledně faktického či možného pronásledování žalobce v zemi jeho původu bude možno učinit až po doplnění dokazování.
39. Žalobce soudu k prokázání svých tvrzení o nebezpečí pronásledování v zemi původu doložil předvolání k trestnímu soudu, z něhož toto nebezpečí odvozuje. Jak je uvedeno výše, z předvolání vyplývá pouze, že žalobce je předvolán jako svědek, přičemž není uvedeno, co je předmětem řízení a proti komu je vedeno a tudíž z něj nelze dovozovat, že by žalobci hrozilo nebezpečí pronásledování.
40. Pokud žalobce argumentuje tím, že by měl nastoupit výkon vojenské služby, pak soud odkazuje na shora uvedené podklady rozhodnutí shromážděné žalovaným, z nichž vyplývá, že turecká legislativa nedělá žádné rozdíly mezi osobami pocházejícími z různých etnik a neexistují žádná nařízení, podle kterých by turečtí Kurdové sloužící v armádě byli nasazováni do bojů proti tureckým Kurdům, přičemž je zastaveno nasazování vojáků vykonávajících základní vojenskou službu do ozbrojených konfliktů a vojenské operace

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

vykonávají vojáci z povolání. Kromě toho osoby pracující v zahraničí mohou požádat o odklad výkonu základní vojenské služby. Odepření výkonu základní vojenské služby je v Turecku považováno za trestný čin, avšak současně době není osobám vyhýbajícím se základní vojenské službě odnímána osobní svoboda a jsou jim ukládány pokuty, i když ze zákona možnost zadržení a zbavení osobní svobody existuje. Je třeba zdůraznit, že existenci této občanské povinnosti v jednotlivých státech, a dokonce i tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech nebo Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon tedy nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť sama o sobě nemůže být vnímána jako nebezpečí mučení či nelidského zacházení nebo trestání.

41. Žalobce dále namítal, že žalovaný neposoudil okolnosti žalobce ve vztahu k důvodnosti udělení humanitárního azylu a rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Důvod existence humanitárního azylu lze obecně spatřovat v možnosti reagovat na mimořádné situace, jež by se mohly vymykat těm, které zákon předvídá a jejichž neakceptování by bylo výrazem nerespektování lidskoprávních či morálních základů společnosti, neboť není možné pojmenovat a předvídat veškeré situace. Judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila na stanovisku, že azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Mezi nejčastější situace, kdy je azyl z humanitárních důvodů udělován, jsou případy těžké nemoci či zvláště těžkého postižení, kdy návrat konkrétní osoby do země jejího pobytu by pro ni představoval závažné, život ohrožující problémy. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný se v této souvislosti zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a dospěl k závěru, že s ohledem na zjištěné skutečnosti u něj nezjistil zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu, přičemž soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, když z obsahu správního spisu ani obsahu žaloby či důkazů předložených žalobcem v rámci soudního řízení existence žádné výjimečné okolnosti svědčící pro udělení humanitárního azylu nevyplývá.

42. Žalobce dále napadá postup, jakým žalovaný vyhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany. Žalobce má za to, že mu v zemi původu hrozí zcela reálné nebezpečí, že bude mučen či omezen na svobodě. Žalovaný postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, splňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu,

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Z odůvodnění této části rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí v případě návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. S ohledem na potřebu doplnit dokazování výsledkem žalobce a jím navrženého svědka, jeho strýce, nelze v tuto chvíli dospět k závěru, zda závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, jsou správné. Po doplnění dokazování výše uvedeným způsobem bude třeba znovu posoudit, zda na straně žalobce existují azylově relevantní důvody, pro něž se jeho situace a postavení v zemi původu odlišuje od ostatních neúspěšných žadatelů o azyl.

43. V té souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57 „...není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ V té souvislosti soud shrnuje, že žalovaný v průběhu správního řízení provedl se žalobcem opakovaně pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, vyšel mu vstříc ohledně změny jazyka, v němž byly pohovory provedeny a opatřil si dostatek informací týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, vycházel i ze zpráv lidskoprávních organizací předložených žalobcem. Žalobci však nebyla dána možnost seznámit se s čestným prohlášením jeho strýce ze dne 19. 11. 2021 a vyjádřit se k němu. S ohledem na nové skutečnosti uvedené v podání žalobce ze dne 5. 3. 2021 a čestném prohlášení strýce spočívající v údajných opakovaných výsledcích otce žalobce týkajících se osoby žalobce a v údajném odsouzení jeho blízkých přátel a spolupracovníků nacházejících se v obdobné situaci jako on a v údajném zadržení a uvalení vazby na jeho advokátku, má soud zato, že je třeba, aby bylo pristoupeno k doplňujícímu pohovoru s žalobcem a k výsledku strýce, neboť tyto nově tvrzené skutečnosti mohou mít vliv na posouzení azylového příběhu žalobce. Doplnění dokazování je potřebné i pro posouzení, zda by postupem žalovaného nedošlo k porušení mezinárodního závazku non – refoulement.

44. V řízení před žalovaným došlo k uvedené vadě řízení a soud proto v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu posouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

VII.

Náklady řízení

45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci, jenž byl ve věci právně zastoupen, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 6 800 Kč, jež je tvořena náklady na právní zastoupení sestávajícími z odměny advokáta ve výši 6 200 Kč za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a to za přípravu a převzetí věci a sepsí žaloby. Žalobci dále náleží v souladu s § 13 uvedené vyhlášky právo na náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč za 2 náhrady po 300 Kč. Ke splnění povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 11. 4. 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.